

om, at jeg sluttede min første Tale under Skattelovens første Behandling her i Tinget med at udtale: „Man skal ikke gøre sig noget Haab om at faa en Overflytning af de direkte Statsskatter i dette Forslag til de indirekte Afgifter paa Livsfornødenheder. Den Reform, der blev gennemført i 1908, med Løttelser i og Ophævelser af Tolden paa Livsfornødenheder, gaar dette Ting utvivlsomt ikke med til at forringe i nogen væsentlig Grad. Jeg beder derfor bemærket, at det er os om at gøre at faa disse Love gennemførte i det væsentlige med det Princip, hvormed de her ere forelagte. Om Enkeltheder er mit Parti villigt til at forhandle“. Jeg overlader ganske til ærede Medlemmer, naar de se paa det samlede Resultat, som her foreligger, og paa den Nedgang, der, som af den højtærede Finansminister oplyst, nu er sket saavel i Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat som i Lovforslagene om Forbrugsskatter, selv at bedømme den Overensstemmelse, der er mellem det opnaaede Resultat og denne Udtalelse.

Denne Fordring, at Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter ikke maa væsentlig forrykkes, er ikke en fiks Ide af Venstre. Vel hævder Venstre, at direkte Skatter ere retfærdigere end indirekte, men navnlig maa vi fra vor Side hævde, naar vi staa overfor Paalægning af nye Forbrugsskatter, at disse maa være ledsagede af en betydelig Stigning paa Indkomst- og Formueskat med Opretholdelse af den stigende Skala. Naar derfor Landstingsflertallet bestemt modsatte sig en Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten, naar man krævede absolut Midlertidighed for dette Lovforslags Vedtagelse, naar man modsatte sig en Stigning af Formueskatteprocenten, naar man krævede en udstrakt Specificering af Selvangivelsen, naar man krævede Ansættelsen forhøjet med 10 pCt. i de Tilfælde, hvor der ikke forelaa Selvangivelse, naar man ikke vilde gaa med til at udsætte Formuerne for samme Risiko ved at undlade Selvangivelse, naar man krævede et retskyndigt Medlem af Skatteraadene, saa siger det sig selv, at deri laa en saadan Uoverensstemmelse med, hvad vi maa hævde, at vi paa disse Punkter ikke kunde bøje os.

Man fik i 1909 en Stigning i Formueskatten, men overfor dette er det ofte nok sagt til os i dette Ting, at Venstre i det mindste tre Gange forud for Vedtagelsen af Skattelovene af 1903 havde nedstemt den stigende Skala paa Formuen, og dette, at man fra konservativ Side i 1909 gik med til en Stigning paa Formueskalaen, betød ikke

en Anerkendelse af Princippet, men det betød, at man bøjede sig for den Nødvendighed, som Løsningen af Forsvarsspørgsmaalet krævede. Det vil derfor ses, at Venstre var noget vanskeligt stillet ved nu at faa dette Princip anerkendt, hvor vi ikke staa overfor denne særlige Foranstaltning, som Forsvarssagens Løsning var. Jeg maa anerkende, at man fra konservativ Side har kunnet gaa med til den Løsning, her er foreslaaet. Det viser, at man har haft et Blik for, hvad Landets Tary i dette Øjeblik kræver.

Naar man fra anden Side har krævet det retskyndige Medlem og har krævet Selvangivelserne stærkt specificerede, er det gjort med den Begrundelse, at Ligningerne foregik ret ufyldstgørende og ret ulige. Jeg ønsker først at omtale dette Punkt inden jeg gaar ind paa Enkeltheder, og gør det navnlig i Tilslutning til Finansministerens Udtalelse om det, der forventes indvundet ved de forbedrede Ligningsregler. Jeg skal ikke indlede nogen ny Diskussion om Skattens Fordeling mellem Land og By. Dette Spørgsmaal er diskuteret ret indgaaende i sine Enkeltheder, men for at man kan vide, hvorpaa vi bygge den Antagelse, at disse forbedrede Ligningsregler skulle indbringe 700,000 Kr. mere, ønsker jeg allerede nu at omtale dette Spørgsmaal. I det forelagte Lovforslag var der indført adskillige Forbedringer, som utvivlsomt vilde frembringe en bedre Ligning. Under Forhandlingerne blev der saavel fra den højtærede Finansministers som fra min Side udtalt Villighed til at gaa med til alt, hvad der i saa Henseende kunde frembringe en saa retfærdig Skatteligning som muligt, og i Henhold til disse Udtalelser nedsatte Finansministeren en Kommission, som under 10. April afgav en Betænkning, et Resultat af foretagne, indgaaende Undersøgelser af Ligningens Resultater i By og paa Land, og hvad kom nu denne Kommission til i sit Endemaal af Undersøgelserne? Den udtalte, at der efter dens Skøn i Hovedstaden blev erlagt 60—70,000 Kr. for lidt i Skat, at der i Landdistrikterne for det første af Embeds- og Bestillingsmænd, Godsejere og Proprietærer, Kapitalister m. m. erlagdes 130,000 Kr. for lidt i Skat, for det andet af Gaardejere, Boels- og Husmænd 500,000 Kr. for lidt, men om dette Beløb udtaler Kommissionen i sin Betænkning, at den staaer noget vanskelig, og beder om, at dette Tal maa blive optaget med noget Forbehold og Forsigtighed. For det tredie erlagdes der af andre i Landdistrikterne, det vil sige Folk i Stationsbyerne, Købmænd, Haandværkere m. v., 200,000 Kr. og i Købstæ-